

Overwinteren

De meester klapt het geschiedenisboek dicht. 'Zo kinderen, dit was het verhaal van Willem Barentsz. en hun overwintering op Nova Zembla.'

'Ik heb het er koud van gekregen,' fluistert Esther tegen Rianne. Bart, die voor hen zit, draait zich om en wijst naar buiten. 'Het is hier ook winter geworden!' zegt hij hardop. De hele klas draait zich om naar het raam. 'Het sneeuwt!' roept Arnout.

'Jippie, lekker sleeën in de kerstvakantie!' roept een ander. De meester lacht en laat de klas even haar gang gaan. Dan klapt hij in zijn handen. 'Jongelui, het is bijna half vier. Als jullie eerbiedig willen gaan zitten, dan zullen we danken en bidden.'

Ze vouwen hun handen en sluiten hun ogen. De meester dankt voor al het werk dat ze de afgelopen weken hebben mogen doen op school. Hij vraagt of de Heere iedereen een gezegend kerstfeest wil geven. Ook vraagt hij of de Heere iedereen wil bewaren en sparen, en in het nieuwe jaar weer gezond op school wil terugbrengen.

'Jongens en meisjes, dan wens ik jullie een hele fijne vakantie. Doe voorzichtig, en rust vooral lekker uit van al het zware schoolwerk.' Bij die laatste opmerking maakt hij een gekke grimas, en de klas lacht. 'Het was soms echt best zwaar, meester!' zegt Arnout. De meester lacht. 'Wacht maar tot na de kerstvakantie. Dan gaan we er pas echt op volle kracht tegenaan.'

De bel gaat. De kinderen drommen naar buiten. 'Ho ho, Esther en Bart, jullie hebben nog corvee,' zegt de meester.

'Wij helpen jullie wel even, dan zijn we sneller klaar,' zeggen Arnout en Rianne. Ze fietsen altijd met z'n vieren.

'We zijn klaar, meester,' zeggen ze even later. De meester kijkt speurend het lokaal rond. 'Nou, dat ziet er weer keurig uit. Jullie mogen gaan. Enne... doe voorzichtig hè, de wegen zijn vast erg glad.'

Als ze naar het fietsenhok lopen, sneeuwt het nog steeds. Grote witte vlokken plakken in hun haren. Hun voeten zakken diep weg in de sneeuw. Ze stappen op hun fietsen en rijden weg. Hun banden knerpen in de dikke sneeuwlaag. Bijna nergens is er nog gestrooid of geveegd. Ze wonen alle vier best ver van het dorp vandaan, en moeten een heel eind over een lange dijk. Gelukkig rijden daar haast geen auto's, dus ze kunnen al hun aandacht bij het fietsen houden. 'Ik wou dat ik mijn wanten mee had! M'n handen vriezen er zowat af!' klaagt Rianne.

'Pas op, een auto!' roept Arnout. Voorzichtig passeren ze elkaar. Maar net als de auto voorbij is, gaat het mis. Rianne voelt hoe haar voorwiel opeens wegglijdt. Snel stuurt ze bij. 'Kijk uit!' gilt Arnout, maar het is al te laat. Haar stuur haakt in die van Arnout. Ze slingeren wild, en vallen over elkaar heen op de grond. Esther en Bart kunnen niet meer op tijd stoppen en sturen snel naar rechts. Maar dat hadden ze beter niet kunnen doen. 'Remmen!' roept Bart. Esther knijpt hard in de handremmen, maar haar wielen glijden gewoon verder over de gladde besneeuwde dijk. Bart ziet de steile dijkhelling op zich afkomen, doet zijn ogen dicht en laat zich van zijn fiets vallen. De besneeuwde grond breekt zijn val een beetje. Maar Esther weet niet meer wat ze moet doen en glijdt langs de steile dijkhelling naar beneden.

Boven op de dijk krabbelen de anderen kreunend overeind. 'Au, mijn been!' klaagt Bart. 'O nee, mijn stuur staat helemaal scheef,' moppert Arnout. Rianne zegt niet zoveel, maar wrijft met een pijnlijk gezicht over haar hoofd. Het voelt kleverig, en verbaasd kijkt ze naar haar hand, die helemaal rood is. 'Je hebt een gat in je hoofd!' zegt Bart. 'Je moet er een beetje sneeuw op doen, dan stolt het bloed,' zegt Arnout. Rianne kijkt rond, en opeens schiet ze overeind. 'Waar is Esther?'

De jongens kijken verbaasd rond. 'O nee, ik denk dat ik het al weet,' roept Bart. Hij rent naar de rand van de dijk. Halverwege de dijkhelling ligt haar fiets. Maar waar is Esther? Met grote stappen loopt hij de helling af. 'Esther! Waar ben je?' roept hij. Dan ziet hij haar liggen. Een paaltje heeft haar in haar val gestuit, net een paar meter voordat ze in een diepe sloot zou zijn gegleden. Bart hoort haar zacht kermen. 'Auwwww, mijn enkel...'

De jongens dragen Esther naar boven. Daar maken ze de balans op. De hoofdwond van Rianne bloedt bijna niet meer. Het been van Bart doet nog wel zeer, maar hij kan hem goed bewegen. Arnout controleert de fietsen. Als hij even later terugkomt, kijkt hij niet vrolijk. 'Esthers fiets kan niet meer rijden, in het voorwiel zit een enorme slag. Van mijn fiets is de stuurpen gebroken, dus die kunnen we ook afschrijven. Rianne's trapper is verbogen, daar kun je ook niks meer mee. Alleen met Barts fiets is nog te rijden.'

Verslagen kijken ze elkaar aan. Esther klappertandt van de kou en de pijn. Rianne probeert haar tranen binnen te houden. Wat nu?

'Heeft iemand een mobieltje?' vraagt Bart, maar eigenlijk weet hij het antwoord al. Ze krijgen alle vier voor hun twaalfde verjaardag een mobieltje van hun ouders, maar ze zijn allemaal nog elf.

'Ik heb het zoouou koud,' bibbert Esther. Bart slaat zijn arm om haar heen en wrijft over haar rug. Arnout blaast wat warme lucht in zijn koude handen. 'We kunnen hier niet zo blijven zitten, dan bevrozen we. We moeten een plan bedenken,' zegt hij. 'Een vuurtje maken,' stelt Bart voor. Rianne schudt haar hoofd. 'We hebben geen hout en geen lucifers,' zegt ze.

'We gaan lopen, dan blijven we tenminste in beweging,' zegt Bart. Esther zegt niets, maar kijkt verloren voor zich uit. 'Esther, kun je lopen?' vraagt Rianne. Ze schudt haar hoofd en wijst naar haar enkel. De anderen kijken en zien dat haar linkerenkel bijna twee keer zo dik is als de rechter.

'Ik weet wat,' zegt Arnout dan. 'Een stuk verderop staat een boerderij. Ik ga er op Barts fiets naartoe en vraag daar om hulp. Jullie gaan heel dicht tegen elkaar in de luwte van de dijkhelling zitten en proberen warm te blijven. Oké?'

Arnout springt op de fiets. De drie anderen kruipen dicht tegen elkaar aan. 'Dus zo moeten Willem Barentsz en zijn mannen zich op Nova Zembla gevoeld hebben,' zegt Rianne. 'Nou, ik hoop dat ons avontuur ietsje korter duurt,' zegt Bart. 'Gelukkig zij...ij...n hier geen ij...ijsberen,' klappertandt Esther.

'De meester vraagt in zijn gebed altijd voor bewaring onderweg, maar ik denk er eigenlijk nooit over na dat we echt een ongeluk kunnen krijgen. En opeens gaat het dan mis...', zegt Rianne zacht.

'Stt! Ik hoor wat!' zegt Esther. Ze luisteren. Bart springt overeind. 'Een auto!'

Hij gaat midden op de dijk staan en zwaait met zijn armen. De auto stopt. Er stapt een vrouw uit. 'Mevrouw, wij hebben een ongeluk gehad...'

'Wij?' vraagt de vrouw. Ze kijkt rond. Dan ziet ze aan de kant van de weg de drie fietsen liggen. Snel legt hij het uit. De vrouw knikt. 'Ik heb het begrepen, Bart. Laten we zorgen dat jullie snel in de auto komen.' Ze helpt om Esther de dijk op te krijgen, en even later zitten ze in de warme auto.

De vrouw rijdt voorzichtig weg. Bart zit voorin en kijkt goed rond. Dan ziet hij een fietser aankomen. 'Mevrouw, stop! Daar is Arnout!' Bart springt uit de auto. 'Arnout, kom snel in de auto, deze mevrouw brengt ons thuis.'

'O... gelukkig!' zegt Arnout. 'Ik kan niet meer. Bij die boerderij was niemand thuis, ik wist niet meer wat ik moest doen.'

De vrouw zet de verwarming nog wat hoger, en langzaam komen de kinderen weer wat op temperatuur. 'Nou, dat is wel een heftig begin van jullie kerstvakantie,' zegt ze. 'En weet je wat ik nu zo bijzonder vind? Eigenlijk wilde ik over de grote weg gaan, maar op het allerlaatst besloot ik over de dijk te gaan.' Esther knikt. 'De Heere heeft het vast zo bestuurd,' zegt ze. En daar zijn de anderen het helemaal mee eens.

Eeuwoud Koolmees